

Ale SHADOW!!!! A nejen on ale, bylo jich mnohem víc, kdo se podílel na tom zázraku, který se nedávno udál. Kdo je Shadow? No byl to kandidát na smrt v jednom z britských útulků. Lotr, výtržník, rváč a útěkář..... a dneska je z něj hrdina. Dokázal se svými dalšími parťáky něco, co si nikdo nedokázal představit. SHADOW TOTIŽ DOKÁŽE ŘÍDIT LETADLO!! Opravdu, opravdu a ještě jednou opravdu. Kdo jste ještě neviděl britský dokument s názvem Mohou psi létat? /v originále Dogs might fly/ , který běžel na Prima Zoom, tak prosím neváhejte, než to stáhnou z opakování. Je to úžasnej dokument, který ukazuje nejen to, že pes vážně a bez nadsázky řídí letadlo, sám a jen podle navigování svého trenéra, který sedí za ním a říká mu co má dělat □ .

Ukáže totiž hlavně to, že psi při správný motivaci, výcviku a hlavně výchově jsou ochotný se učit, že jsou schopný pro nás udělat téměř cokoliv. Jen jim musíme ukázat cestu, dát jim vedení, mít na ně čas a trpělivost.

Ale úplně nejhlavnějš to ukazuje ještě něco jinýho. Něco hodně, hodně moc důležitýho. A totiž to, že psi v útulcích nejsou ničím méněcenní. Možná jen tím, že méněcenní byli jejich předchozí majitelé, kteří je odložili, zkazili, odepsali a často i odsoudili na smrt!! Tak jako to původně čekalo právě Shadowa, křížence stafordshirskýho teriéra (a mýho oblíbence, který si ten svůj nový život posichroval, když se jim de facto při výběru přímo vecpal, neb se propasíroval jakýmsi oknem za nima □). Jenže tyhle útlukový psi jsou právě opakem toho všeho, co jsem psala výše. Nejsou vůbec méněcenní. Protože - když se jim věnujeme, máme s nima trpělivost a skutečně je vedeme, tak dokážou s přehledem dohnat tuhle ztrátu a naučit se - i když pro ně někdy horko těžko - věci, které se jinak štěňátko vymazlený učí za úplně jiných a snadných podmínek.

Shadow a jeho jedenáct dočasných parťáků původně skončili v útulku a jejich předchozí životní cesty byly neradostný. Neuměli vůbec nic. Někteří byli spíš plaší, někteří byli lotři Babinští □ - jako třeba Shadow, někteří byli potrhlí a splašení, jako třeba Wilf (Wilf a Shadow - v obou vidím Talimůru. Oba neposední, potrhlí uličníci, bez možnosti se soustředit, spolupracovat, prostě cvoci). A nikdo z nich neuměl spolupracovat s člověkem a ani o to neměli zájem. Proč taky - nikdo je k tomu nikdy nevedl. Jediný co uměli, bylo realizovat heslo - urvi co můžeš. Ale..... ale.....všech těch dvanáct psanců se nakonec naučilo nejen spoustu fakt neuvěřitelných věcí od hraní na bicí, přes manipulaci s různými objekty a naučilo se spoustu dovedností (však taky secvičili celý velký koncertní vystoupení,

hráli loutkový divadlo, natočili krátký film) a prošlo spoustou úžasných testů, které dokázali to, že psi umí kombinovat, přemýšlet a řešit problémy, ale co je na tom celý nejdůležitější je - ŽE SE NAUČILI KOMUNIKOVAT S ČLOVĚKEM, NAŠLI ZÁJEM O SPOLUPRÁCI S NÍM. Přes to, že to bylo to poslední, čím by bývali byli vybavení a že je k tomu nikdo nikdy nevedl.

Když skončil poslední díl dokumentu seděla jsem u obrazovky a říkala si - jak jinak, než s mokrejma očima - jak je to úžasný, skvělý a nádherný. A neměla jsem na mysli to, že Shadow - a nakonec i oba zbývající "finalisti" - fakt to letadlo odřídili a dokázali s ním vykroužit krásnou osmičku, letadlo naklonit, otočit a knipl ovládat s citem, poslouchat co mají dělat a.....třeba v případě právě Shadowa, který měl vždycky potíže se soustředit.. se i nechat vrátit "do hry", když se mu pozornost roztránila □ - stačilo říct:"Shadow, dívej se, dívej, kam letíš!" □ □ a on se zase soustředil na to co má dělat. Vnímal totiž, co mu jeho člověk říká. Tím že je to úžasný a skvělý a nádherný jsem měla na mysli právě to, jak se dokázali propojit s člověkem, naslouchat mu a chtít s ním spolupracovat.

A to je kolikrát to poslední, co by někdo mohl u psů v útulcích čekat. Jenže ono to tak není. Je zapotřebí - a někdy je to třeba i na dýl - pomalu ostraňovat to, co si pes doted' osvojil, odlupovat starý slupky a budovat společný vztah, učit toho psa, že být s člověkem je fajn. Že hrát si s ním je fajn, a že když si hrajeme, můžeme se i učit. A při tom učení a hraní se učit i poslouchat to, co páníček říká, protože být s ním je fajn.

Nelámejme hůl nad psy z útulků, nejsou to psi z druhé ruky, můžou a nakonec i budou, to psi z vaší ruky. Jen jim musíme dát čas.

Kdo jste ten dokument neviděli, tak si ho opravdu ještě honem rychle pusťte, dokud to na Iprimě jde, stojí to za to. Zjistíte totiž, že psi jsou víc než neuvěřitelní tvorové a je to vždycky, vždycky jen na nás, jací budou. Je to v našich rukách, oni jsou takový, jakými je učíme být. Takže až se budete zlobit na svého pesana, nezlobte se na něj, zlobte se na sebe, že jste ho to nenaučili dobře. A nebo ještě líp - nezlobte se ani na sebe, protože leckdy člověk neví co by měl a jak, ale najděte si informace, knížky, či někoho, kdo vás povede a ukáže vám to co a jak. A uvidíte, že i váš pes se dokáže naučit neuvěřitelný věci.

A ještě jedna skvělá věc se mi na tom dokumentu líbila. A byli to kupodivu lidi. Tahle parta expertů totiž ukázala, že není zapotřebí na psy vůbec tlačit, lámat je, zupácky rvát a

